

El concert de la Filharmònica

Mai està menys justificada una actitud incondicional d'elogi o de blasme que davant d'una agrupació d'homes de bona voluntat que emprenen una tasca ambiciosa i desinteressada. Per això, en fer un comentari al concert que diumenge passat donà l'Orquestra Filharmònica de Lleida, no sabríem escriure ni un elogi formulari i instincer, ni una diatriba malhumorada, sinó subratllar els defectes que poden esmenar-se, i fer constar els encerts.

Un considerable *handicap* de l'Orquestra és la seva escassetat d'instruments de vent, contrastant amb l'abundància de violins de què disposa. Això perjudicarà la tria dels programes, perquè en moltes obres cabdals de la música, els instruments de vent tenen un paper de primer ordre.

Uns wagnerjans tan convençuts com els organitzadors de la Filharmònica ja se'n deuen haver adonats. En la primera Simfonia de Beethoven, que omplia la darrera part del concert de diumenge, aquesta falla era també palesa.

Llevat d'això, la seva interpretació d'aquesta simfonia fou ben acceptable, especialment en el *Larghetto*. L'*allegro* inicial, fou portat, potser, massa ràpidament, i amb poc detall.

Diem potser, perquè al llarg del concert, V. Mateu, que dirigí ens produí la impressió d'un metrònom molt precís, i exacte.

Les altres dues parts estaven integrades per composicions de Boeldieu—que no calia pas desenterrar—, Albéniz, Granados, Català, i un *Capriccio* per a piano i Orquestra de Giró d'una banalitat només superada en algú moment del darrer temps. Potser aquesta impressió fou deguda a que la part de piano, a càrrec de la senyoreta Beïtor, quedava ofegada pels violins, a causa d'un mal emplaçament de l'instrument solista, al darrer terme de l'escenari.

Tot i aquestes imperfeccions, confessem, que l'Orquestra ens va produir millor efecte del que esperàvem, i creiem que si és possible augmentar el nombre d'instruments de vent, i el senyor Mateu posa una mica més de vibració a la seva batuta, la Filharmònica mereixerà tota la nostra admiració, de la mateixa manera que ara ja mereix tota la nostra simpatia.

Finalment, i ja al marge de la música, caldria procurar una certa uniformitat en l'abillament dels músics. La barreja de smokings, vestits de sport, i americanes clares, molesta els ulls, si no afecta les orelles.